

EL LLENGUATGE

3/VIII/1936

Un país agrícola

El nostre comentari anterior, dedicat a l'escurçament indegut de mots com ara unànim i equànime, sovint reduïts a les formes incorrectes «unànim» i «equànim», es pot fer extensiu a altres casos que es veuen també objecte freqüent de reduccions semblants.

Un de molt habitual és el que podem exemplificar amb l'adjectiu agrícola, que tantes vegades hem vist escrit «agrícol». Fins i tot una entitat bancària que té aquest adjectiu incorporat a la seva denominació social ha incorregut en aquest error i és amb aquesta forma incorrecta, «agrícol», que figura a tots els seus impresos i documents. Anàlogament, tots els altres adjectius formats amb la mateixa terminació, alguns de prou usuals com apícola, avícola, hortícola, terrícola, vinícola i vitícola, són objecte d'aquest mateix error. Cal recordar, per tant, que les formes correctes són sempre amb a final, tant per al masculí com per al femení, ja que són adjectius d'una sola terminació. No ha d'estranyar, d'altra banda, l'existència d'adjectius del masculí acabats en a no accentuada. A més dels nombrosíssims que han estat formats amb el sufix -ista (efectista, realista, egoista, etc.), n'hi ha d'altres com ara hipòcrita, entusiasta, indígena, belga, nòmada, etc., que potser també, excepcionalment, algú té la temptació d'escurçar («indigen»?, «nòmada»?).

Tenim detectat encara un altre cas, afíllat, de reducció indeguda de la forma masculina d'un adjectiu. Es tracta de culte, que fa el femení canviant la e en a: culta. N'hi ha que redueixen culte a «cult», procurant, si és en el llenguatge oral, que s'hi noti la t final. En lloc d'això, cal que diguin —i escriguin— culte, que és més senzill: un país culte i un llenguatge culte.

ALBERT JANE